

Op grond van dit alles herhaal ik, wat ik ten aanzien van sommige dezer geschriften afzonderlijk reeds zeide, men ga in 'n zoeken naar goede lectuur deze boeken niet voorbij. Ze verrijken den geest, vermeerderen de kennis en brengen warmte in het gemoed.

C. T.

ZENDING EN EVANGELISATIE.

Drie Dingen.

Het eerste waarover ik schrijven wil is over het Congres voor Inwendige Zending van 19-21 Juni j.l. te Amsterdam gehouden. Een belangrijk congres om het thema: „De geestelijke en zedelijke nood van ons volk, hunne voorkoming en hunne heeling”. Die belangrijkheid werd gevoeld door ons Koninklijk Huis. H. M. de Koningin zond een koninklijke boodschap en de Koningin-Moeder toonde hare belangstelling door een der zittingen ervan bij te wonen. De minister van onderwijs opende het congres, terwijl de minister-president een verlegenwoordiger zond. Uit alle oorden des lands, ja zelfs uit België, Duitsland en Frankrijk waren de congressisten toegestroomd. Veelzijdig werd de nood onzes volks door de referenten belicht. Ik zou graag er veel over schrijven, maar vind het onderwerp te belangrijk en te breed voor een artikelje in deze rubriek. Daar moet een reeks hoofd-artikelen aan gewijd worden. Niet dat ik solliciteer om nog eens op de voorpagina van ons blad aan de praai te komen. Als ik er nog om denk! Maar waar mannen uit onzen redactiestaf onder de referenten werden gevonden, zal de schrijver gemakkelijk genoeg gevonden kunnen worden. Het moet. Ons blad zou zijn reputatie verliezen als het zulk een belangrijke zaak onopgemerkt liet passeeren. Misschien verdient het aanbeveling eerst de verschijning van de Handelingen af te wachten. Niet dat ik aan de redactie de lakens wil uitdeelen, maar ik zal wel zoo wit als een lak worden van ergernis, als het er niet van komt. Doch ik vertrouw dat de redactie ten deze urgent is.

Onder de congressisten merkte ik ook een aantal Geref. predikanten op. Niet zooveel als ik gehoopt had, maar ik kon ze natuurlijk niet alle. De oude veteraan De Gaay Fortman was ondanks zijn hoogen leeftijd uit Den Haag overgekomen en beschaamde vele jongeren. Dit is mij een welkome gelegenheid even terug te komen op mijn artikel „Evangelisatie en de Verkiezing”. Sommigen hebben daar iets onvriendelijks in gelezen aan het adres van onze predikanten, een zekere geringschatting van het ambt. Geheel ten onrechte. Ik verwacht zeer veel van onze predikanten, mijn ideaal is eigenlijk de Predikant-Evangelist. Voor dit werk zijn onze beste mannen noodig. Ik krijg altijd een kleur van plezier als ik lees of hoor, dat een predikant zich aan het werk der evangelisatie geeft. Mijn artikel ging niet tegen één of meer predikanten, maar tegen een verkeerd geest, die hier en daar in de gemeente wordt gevonden en ook in de bedoelde predicatie tot uiting kwam. Zakelijk heb ik dan ook allerwegen instemming gevonden. En zoo lang ik aan deze rubriek mag medewerken, hoop ik onvermoed — zoo niet mijn zwaard, dan toch mijn kruk — tegen dezen geest te zwerven.

Ten derde wou ik iets schrijven over de n.s. jubileumfeesten. Niet over het jubileumlied, waarmee het al even moeilijk vlot als met onze nieuwe berijpingen. 1923 schijnt een slecht jaar voor dichters! Maar ik wou even de aandacht vestigen op de uitnemende kansen ons bij deze gelegenheid geboden om te evangeliseeren. De Booze benut zulke omstandigheden om zijn slag te slaan, laat ons niet achterblijven om voor den Koning der koningen te strijden. Naar ik vernam, is de uitgever Voorhoeve voornemens eenige tractaten speciaal voor deze gelegenheid het licht te doen zien. Laat men op deze menschenvolle feestdagen toch overal een tractaatverspreiding op ruime schaal organiseeren. Ook zullen er uitnemende kansen zijn voor straatzing en wellicht ook voor het houden van toespraken. Men koppelt het echter nimmer aan de eigenlijke huldigungsfeesten vast, opdat men ons niet kan beschuldigen uit bij-oogmerken, met een nevendoeel te evangeliseeren. Maar zal er vooral op zulke dagen niet vreeselijk mee gespot worden? Ik denk het wel. Maar:

Zoo, zoo lief had God de wereld,
Dat Hij Zijnen eenigen Zoon,
Voor die afgevalen wereld
Overgaf aan smaad en hoon.

En onze Heiland wordt door ons meer geëerd als wij ons geloof toonen in de kracht van Zijn evangelie, dan dat wij met Petrus de beschermende hand over Hem uitbreiden: „Wees U genadig, dat zal U geenszins geschieden.”

Als wij zoo jubileeren door de kansen te grijpen, door God ons gegeven, zullen het waarlijk feestdagen voor ons worden.

N. B.

UIT DE BUITENLANDSCHE KERKEN.

Een boodschap van Genève.

In een Engelsch tijdschrift lezen wij, dat het Consistorie en de „Vénérable Compagnie” van Genève een boodschap gezonden hebben naar al de Christelijke Kerken, om van haar kansels gelezen te worden op het Paascheest, dat nu reeds achter ons ligt. Dit bericht verwonderde mij een weinig, omdat ik niet weet of zij ook aan onze kerken is gezonden en zoo ja, aan welk adres dan. Verder heb ik ook niet vernomen of zij op Paschen is gelezen van de kansels van eenige kerkgemeenschap in ons land. In ieder geval is het wel der moeite waard om naar den inhoud te luisteren van een boodschap uit de stad, waar de Volkerenbond zetelt en die het hoofdkwartier is van meerdere internationale organisaties. Voeg daar nog bij, dat deze boodschap uitging van twee colleges, het Consistorie en de Vénérable Compagnie, waarnaar schier alle Gereformeerde Kerken met ontzag en belangstelling luisterden in de 16e en 17e eeuw, als zij iets hadden te zeggen en waaraan vanuit alle landen in die jaren telkens weer advies werd gevraagd in zeer moeilijke aangelegenheden. Beide colleges hebben niet veel meer dan een schaduw van dat gezag overgehouden, 't is waar, maar ik meen mij niet te vergissen, als ik veronderstel, dat het zeer velen nog wel belang kan inboezemen wat zij thans de christelijke kerken hebben te boodschappen; ik wil daarbij zoo getrouw mogelijk de Engelsche vertaling volgen.

Broeders in Christus.

Op dit oogenblik, waarop de toekomst van onze beschaving ernstig in gevaar blijkt te zijn, achten wij dat de tijd is aangebroken voor het Protestantische Christendom, om openlijk te getuigen voor zijn Meester, door aan de wereld een boodschap te zenden, ingegeven door Zijn voorbeeld en geest der liefde.

In het uitgestrekte Rusland heerscht hongersnood met zijn schrikkelijke gevolgen; epidemieën dunnend de bevolking.

In Centraal Europa hebben de jaren, waarin de bevolking gebreuterd werd door ondervoeding, de kracht van het opkomend geslacht ondermijnd.

De verwoeste streken in het Noorden van Frankrijk en in België zijn sprekende getuigen van de vreeselijke tijden welke achter ons liggen.

En eindelijk, in het Nabije-Oosten, dat al zooveel heeft doorgemaakt, richtte brandstichting en massamoorden nieuwe verwoestingen aan.

Europa, uitgeput door den oorlog, krimpt ineen bij deze schrikbeelden van ellende.

Maar hiertoe zijn wij er nog niet: de landen, tot hiertoe gespaard, maken een ontzaglijke crisis door van werkloosheid, waardoor miljoenen arbeiders zonder werk zijn en dat beteekent voor duizenden van gezinnen verwording en demoralisatie. Tegenover deze feiten openen zich twee mogelijkheden: of de volkeren, beheerscht door koninklijke egoïsme, zullen weigeren elkander bij te staan en zullen derhalve zoeken trotsche droomen van grootheid en van nitsluitend stoffelijke voorspoed te doen verwezenlijken en voortgaan met te zinnen op wraak, geweldpleging en met het verwekken van haat, of ook bestaat de mogelijkheid, dat zij zullen luisteren naar de roepstem van den Zaligmaker en zij zullen Zijn boodschap van vrede, van hoop en leven welkom heeten. Was het niet de Heere die zeide: „Hebt elkander lief. Gij zult uwe vijanden liefhebben. Zalig zijn de barmhertigen.”

Onze Heiland vraagt van ons dat wij thans op deze troosteloze aarde Zijn dienstknechten willen zijn, drukkende Zijn voetstappen. Hij verlangt van ons medelijden te hebben met degenen die hongerig en ziek zijn en de hoop des levens te verwakkeren van degenen, die gaan door de vallei van den dood. Alleen de Geest van Christus kan de problemen van den tegenwoordigen tijd tot een goede oplossing leiden en den volkeren weder schafften leven en vrede. Broeders, mogen sceptici en spotters hun schouders al ophalen en de boodschap van Christus beschouwen als een utopie en die zelfs een dwaasheid achten, zij discipelen van Christus, zij geloof en weet dat deze wereld kan en moet worden gered en dat zij in het verleden werd en in de toekomst zal worden gered alleen door het kruis van Christus, door de brandende vlam der liefde en door de kracht van de vrijwillig gebrachte offerande.

Hebben wij dan werkelijk niets geleerd uit de schrikkelijke ervaringen die ons huidige geslacht heeft opgedaan? Hebben wij dan niet gezien naar welk een afgrond van ellende en tot welke wanhopige toestanden een beschaving leidt, die alleen maar bezielde wordt door dora naar roem en geld? Indien de menschen van heden willen herstellen wat die van gisteren verried hebben, dan moet een andere geest hen leiden, de geest van het Evangelie van Christus.

Dat wij Christenen onze volle verantwoordelijkheid besefsen! Laten onze vurige gebeden opklimmen tot God van alle oorden der wereld, smeekende voor degenen die lijden, biddende voor alle slachtoffers der zonde. Dringende aanvragen komen van alle zijden om steun! Vele daarvan vonden reeds gehoor! Maar de behoeften zijn zoo groot! Denkt vooral toch aan de groote ellende van miljoenen kinderen die dreigen onder te gaan, aan de verlatenen, de wezen, de zieken. Onze harten mogen geopend worden door de liefde tot den Heiland en wij zullen de vreugde smaken dat Hij tot ons zal zeggen: Ik was hongerig en Gij hebt mij te eten gegeven, naakt en Gij hebt mij gekleed. Wat gij aan een dezer kleinsten mijner broeders hebt gedaan, dat hebt gij aan Mij gedaan.

Het kruis van Christus, dat ten grondslag ligt aan

het Heide Kruis, werkende te midden van de vreeselijke gevechten, dat Kruis van onzen Heiland heeft gedragen om liefde te oefenen jegens gewonden, gevangenen en stervenden.

Laat dat het onderpand van Gods liefde zijn te midden van de pijnhoopen; laat het de belofte van bevrijding zijn. Dat de kerken van Christus steeds meer worden de hechte pijlers van gerechtigheid en vrede.

Dat allen die zich noemen naar den dierbaren naam van Christus werken om een nieuwe wereld voor te bereiden en om alle harten nauw aan elkander te verbinden. Laten wij uithangen alle gevoel van haat, ons othouden van alle bittere woorden jegens andere naties en andere menschen. Laten wij tegenover de afschuwelijke gevolgen van het materialisme en de aanbidding van brute kracht, het jonger geslacht wijzen op den uitnemender weg, welke leidt tot de algemeene pacificatie, waarnaar zoozeer wordt uitgezien. De zaak dringt; de lijdende menscheid roept om hulp; zullen wij weigeren op haar geschrei acht te geven?

Moge God ons de hulp van Zijn Geest schenken; moge Die ons leiden bij onze besluiten, en moge Zijne heilige Naam in Christus worden verheerlijkt.

Het Consistorie en de Vénérable Compagnie,
Genève, Februari 1923.

Correspondentie. Aan den broeder uit Nusspeet deel ik mede, dat het gevraagde adres is: Geschäftsstelle der Reformierten Kirchen-Zeitung, Barmen, Gemarkerstrasse 9, Deutschland.

G. KEIZER.

PERS-SCHOUW.

Verrijking van ons Kerkgezag.

Het oordeel over het poëtisch gehalte van de voorgestelde nieuwe gezangen is allesbehalve gunstig. Tenminste onder degenen, die den eisch stellen, dat christendom en kunst broeder en zuster zijn.

Het muzikale gehalte echter wordt, bijna enthousiast erkend en geprezen in een artikel in „Bergopwaarts”.

Veel gelukkiger lijken ons de nieuwe methoden waarmede Gedeputeerden het Rapport hebben opgesteld, welke geslaagd en zeer geslaagd kunnen heeten. Er zijn wijzen bij, welke spoedig genoeg burgerrecht zullen verwerven en een plaats in de H. W. S.- en Joh. de Heer-bundels, om er maar twee te noemen, zullen verkrijgen. En ook verdienen. Want zij zijn, over 't algemeen, vloeiend geschreven, vlot gecomponeerd en vernaden de hand van een kundigen, met de kerktoonaarden welvertrouwen toondichter, dien wij in de persoon van den Voorzitter gemakkelijk meenen te mogen herkennen. Buitengewoon geslaagd komen ons voor de zangwijze bij het Gebed des Heeren — met vaste voor- en naspeelen, wat gezien de gebrekkige speelvaardigheid van vele organisten zeer juist gezien is —, verder een nieuwe welhuidende wijze voor de artikelen des Christelijken Geloofs (onze tweede berijping) en verder een compositie bij 1 Cor. 15:16-20 waar aan het slot bij den regel „en is de eersteling geworden dergenen, die ontslapen zijn”, deze overgangsgedachte een groot-fis-accordeo een zeer schoone afsluiting vormt.

Maar het is de grootste verdienste van deze composities, dat zij in aard en opvatting aansluiten bij onze prachtige Lofzangen van Maria en Zacharias.

Deze liederen zullen, wij zijn er van overtuigd, op bijeenkomsten en in het gezin, ook van Hervormden, een dankbaar en welwillend onthaal vinden.

Wij hebben, weliswaar, een onovertefbaar kostelijke Nieuwe Gezangenbundel, die zijn gewicht in platina waard is. Maar daarnaast kunnen en zullen wij deze uitbreiding, bescheidenlijk als „voorstellen” aangedien, dikwijls en met vrucht gebruiken.

Tot voordeel van ons zelf.

A. Brom Jr.

Een boetje humaniteit gevraagd.

Anthonia Margaretha voert in „Christelijk Vronwenleven” een zeer gewenscht pleidooi voor verzachting van de examenzedes.

De Genestet en Hildebrand hebben al vóór jaren de examenmode gerediculisceerd, maar het heeft niet gebaat.

Misschien, — nu we een anti-trekhoedenbond hebben en een vereniging tot bescherming van vogels, — is de tijd rijp voor een moderniseering van de examentortuur.

Hoe weinig wordt er van de zijde van de examinatoren vaak naar gestaan om de examinand in zoo voordeel mogelijk conditie te houden of te brengen. Noodeloos laat men hen bij den aanvang van den dag, soms een half of een heel uur wachten na het afgesproken uur van begin. Zulk doelloos rondrentelen vóór of in het gehouw waar geëxamineerd zal worden bevordert in den regel de kalnte en de gemoedsrust niet. Menigeen hervindt zich eerst zoodra de dagtaak kan begonnen worden. En dan de nadelige gevolgen van dat over tijd beginnen! In plaats van om twaalf uur of half één klaar te zijn, wordt het dan één uur of half twee. En de candidaat, wien het brood bij het onthijt niet al te best door de keel wilde, voelt zich flauw worden en afgemat. En als gevolg van het niet op gewonen tijd kunnen koffiedrinken komt hoofdpijn opzetten.

zoo, dat
Waar
gedurig
daar ni
zelden d
De h
ouderen
Gehee
dat het
onthaald
terwijl d
met den
thee juis
Uit e
aan me
positie i
richtinge
O, ik
gen. En
hooge i
delijke
aan ch
een kor
betrokke
of moes
scheid
bracht,
te diene
En d
de groei
gebruik
door te
van opl
een grip
It zo
al onze
Het is
tegenmo
En het
De at
eigenlijk
Maar de
slaagden
hoeven
gevalen
Ik do
schikkeli
Directie
om bij
thee, o
examen
Koff
Met
Het e
van kan

Al steller
strijd tegen
te yerspil
zaam oog l
die wel e
streken.
In de „C
de katholie
weer heel
ding gema
regen te v
hebben de
dig te veel
ners worde

Sint-P
„Maar
de wate
van reg
„Zie
brak her
Petrus, i
en kijk
niet ove
De g
lang na
schade
viel hen
den eng
naar de
kwam n
kapoener
vloeden.
Toen
raste en
slechts
handeld
oorloof
aangerick
geen ve
Beven
draaide
naar den
Toen
de klein
goedig t
„Hebt
en dat
Dat zon

Onder d
fabri
behoort